

У Нововолинську запрацювала «Клініка, дружня до молоді»

«Клініка, дружня до молоді» створена спеціально для підлітків та молоді, щоб допомагати їм розв'язувати їхні проблеми. Це і збереження здоров'я, взаємини з однолітками, наслідки вживання алкоголю, наркотиків, стосунки з протилежною статтю, початок статевого життя, контрацепція та багато інших.

На Волині вантажний потяг збив молодого чоловіка

Трагічна подія трапилась 29 листопада близько 4 години ранку. Встановлено, що на залізничному перегоні Ковель – Голоби смертельно травмовано 21-річного жителя села Дроздні. Молодий чоловік повертався додому із сусіднього села. Усі обставини пригоди встановить слідство.

7

Відомості.інфо

№47 (789)

3 - 9 грудня 2015 року

<http://www.vidomosti.info/>

Суспільство

Від спраги росу касками збирали, їли сиру кукурудзу...

Уже рік минув, як загинув у районі Донецького аеропорту Микола Ларін із Устилуга

— Для мене Коля, як рідний син, з ним разом хазяйнували, бо маємо вдосталь землі, є біля чого працювати. Він був роботязкий, тямущий, справжній господар. Планував йому передати своє чимале господарство. Та не судилося... — Володимир Долгунський, згадуючи добрим словом свого зятя, ледве стримував сльози. — Розкажіть, нехай люди знають, як солдати захищали Донецький аеропорт, бо те, що дивимось по телебаченню чи чуємо по радіо, дуже відрізняється від дійсності. Наші хлопці воювали голі й босі, замість води — росу касками збирали, їли сиру кукурудзу, соняшникове насіння, спали на холодній землі...

У РОДИНІ ДОЛГУНСЬКИХ ЗАКІНЧИЛАСЯ ЙОГО СИРІТЬСЬКА ДОЛЯ

У Миколи Ларіна — сирітьська доля, змалку він ріс без батька, а опісля померла й мама. Не від добра, бо й надіяється не мав на кого, після восьми класів пішов працювати підвозчиком кормів у ТзОВ «П'ятидні», згодом — різноробочим. Побільшало теплих і сонячних днів у його долі, коли познайомився зі своєю майбутньою дружиною Світланою та переїхав жити до її батьків — там його прийняли, мов рідного сина. Двоє діток Бог послав: Павла та Людмилу — вже й вони на зорі повноліття.

— Коля вмів і виорати, і посіяти, порався біля худоби. Ми мали свої коні. Хліборобську науку переймав із півслова, і все казав: «Тату, як чогось не вмій, то вчій», — згадує названий батько. — А мені вже й у нього можна було повчитися, бо толк мав у всьому, усе робив до ладу. Тішилося моє серце, що господарство є на кого залишити. Коли ж розпочалися воєнні дії на Сході, зять усе місяця не знаходив, його серце рвалося туди. Ми його стримували, мовляв, зачекай: то сіяти треба, то врожай збирати.

ВОЮЮ ЗА ВАС, І ДАЛІ ВАС ЗАХИЩАТИМУ ВІД ТИХ МОСКАЛІВ

39-річного Миколу Ларіна мобілізували під час третьої хвилі в середині серпня. Спершу — навчання на Яворівському полігоні, звідти старшого солдата-стрілця направили в Дніпропетровськ, у 93 окрему

механізовану бригаду, яка боронила Донецький аеропорт. У жовтні всього на п'ять днів приїхав у відпустку. Рідні його не впізнавали: Микола став якийсь мовчазний, задуманий і сумний. Пробували його заспокоїти, а він їм: «Воюю за вас, і далі вас захищатиму від тих москалів». Мабуть, щось недобре відчував, бо тоді відвідав усіх родичів, навіть далеких. Востаннє.

Уже пізніше, телефонуючи рідним на Волинь, казав: декілька чоловік з інших областей, яких мали перекинути з Дніпропетровська в «гарячу точку», написали рапорти про відмову. Цього не зробив жоден волинянин.

Операцію з оборони аеропорту «Донецьк» українські війська розпочали у травні 2014-го, і тривала вона понад 250 днів. Контроль над цим аеропортом був стратегічно важливим, адже це летовище — зручне місце для Росії, що переправляла свої війська в Україну. У цю обласелену і вигорілу дотла землю, ніби зубами, «вгризлися» мужні українські бійці. Це вони писали свою історію про українських «кіборгів» — ми її пам'ятатимемо завжди.

Майже місяць перебував у тому донецькому печлі старший солдат Микола Ларін — із бійцями стрілецького відділення 93-ї окремої механізованої бригади охороняв підступи до аеропорту з боку села Опітне. Ситуація в аеропорту була критичною — ще в липні противник замкнув щільне кільце оточення. Вузким коридором, який забезпечили ударна група, кілька танків і БМП 93-ї бригади, бійцям підвозили постачання та боєприпаси. Але пізніше і цей зв'язок перервався. У листопаді українські військові 93-ї мехбригади відбили в бойовиків стратегічну висоту поблизу летовища. З цієї позиції ворог постійно обстрілював захисників аеропорту з «градів», мінометів та стрілецької зброї. Без їжі та води, у холоді, в постійній напрузі та невідомості — у таких нелюдських умовах наші військові показували приклади героїзму та мужності. Оточені з усіх боків ворогами, вони боролися за своє життя та дивом тримали оборону.

ОСКОЛОК ВИЯВИВСЯ СМЕРТЕЛЬНОМ

Майже щодня Микола зв'язувався з рідними. Ні на що не скаржився. А якось написав у повідомленні: «Нас лишили наодинці з

ворогом. Ніхто з наших — ні командування, ні волонтери — не навідується, бо не можуть прорватися. Голодні й холодні, без води та їжі, мерземо. Вночі вилазимо з окопів і збираємо каскою росу, рвемо кукурудзу та соняшники...»

Дружина Світлана, прочитавши, не втрималася і серед ночі зателефонувала чоловікові: що і як? Розповів, що їх постійно обстрілюють, снаряд потрапив у палатку, де зберігалися речі, одяг, усе згоріло. Ще казав: «Звідси живим ніхто не вийде. Звідси не повертаються. Це нереально».

Востаннє телефонував до дружини 29 листопада. «Усе, буду бігти, бо хлопці мої уже їдуть у наступ». 30 листопада о 10 годині ранку його телефон уже не відповідав.

Микола Ларін загинув під час артилерійського обстрілу біля села Опітне в районі Донецького аеропорту від осколкового поранення, несумісних із життям. Смертельний осколок пройшов між пластинами бронезилета, розрізав мобільний, зачепив записник у міцній палітурці, травмував ребра, легені, печінку. Не встигли донести його до санчастини, по дорозі боець помер.

В останню земну дорогу загиблого героя супроводжували луцькі волонтери, котрі раніше доставили на Схід харчі і спорядження, а назад повернулись із цим найтяжчим вантажем, а з Луцька до Устилуга — Костянтин Зінкевич із друзями. Сотні лампадок і свічок освітили його шлях обабіч дороги в Устилугу. А коли бус зупинився біля будинку, де мешкав Микола, сюди довго йшли люди, розсікаючи світлом п'ятому, ставили вздовж огорожі на змерзлій землі свічки та мовчки молилися.

Уже пізніше Володимир Володимирович знайшов у зятеві записний книжечку номер телефону його побратима Сашка з Луцька і зв'язався з ним, але той розповів не багато: при артобстрілі Коля не встиг скочити в окоп і був смертельно поранений.

— У червні Миколу помертено нагороджено орденом «За мужність» III ступеня. Хотілося б більше довідатися про солдатські будні мого зятя. Нам усім дуже дорога кожна вісточка про нього, ми пам'ятаємо його завжди. Знаю, що з ним разом воювали наші земляки з Луцька, Каменя-Каширського, Ковеля, то, можливо, хтось відгукнеться і зателефонує за номером 0977243298, — просить Микола Долгунський. — Буду радий з усіма спілкуватися.

Тетяна АДАМОВИЧ

Лучани провели в останню путь військовослужбовця Віктора Мельничука

Прошло менше тижня, як лучани на Театральному майдані проводжали в останню путь військовослужбовця Валерія Марцинюка, як-от у понеділок знову на центральній площі міста вони віддали шану земляку Віктору Мельничуку. На жаль, під час проведення антитерористичної операції на Сході вже більше двох десятків лучан поклали свої голови, захищаючи свою Батьківщину від ворогів.

Одним із них є Віктор Мельничук (1962 року народження), який служив у складі 14-ї окремої механізованої бригади. Був мобілізований у лави Збройних сил України 25 квітня цього року. Помер під час проходження військової служби в районі проведення антитерористичної операції.

У Свято-Троїцькому кафедральному соборі священники відслужили молебень за упокій душі померлого.

Під час громадянської панahiди, яка відбувалася на Театральному майдані, міський голова Микола

Романюк з трепетом у голосі зауважив, що сьогодні в Луцьку, на жаль, знову день жалоби. «Сьогодні ми проводжаємо в останню путь Героя, який добровольцем пішов захищати нашу рідну неньку Україну. Дорога родино, прийміть від мене особисто, міської ради, лучан найщиріші слова співчуття у вашому горі. Подвиг Вашого сина, чоловіка, батька буде назавжди у наших серцях», — додав він.

Співчуття рідним загиблого висловили також і військовий комісар Луцького об'єднаного військового комісаріату, підполковник Василь Худик, директор Омельненської загальноосвітньої школи Любов Бубела, заступник командира 14-ї ОМБР, підполковник Микола Гінайло, товариш померлого Анатолій Тананайко.

Поховали Героя на кладовищі села Омельне Ківерцівського району.

Світла пам'ять про славного земляка, назавжди залишиться в наших серцях.

Вічна пам'ять Герою!

Військовому комісаріату надали фінансову підтримку

У 2015 році на виконання заходів програми матеріально-технічного забезпечення військових частин, підрозділів правоохоронних органів, проведення заходів територіальної оборони, мобілізації в області та будівництва оборонних фортифікаційних споруд на 2015 рік Волинському обласному військовому комісаріату з обласного бюджету виділено у вигляді субвенції 4 880 000,00 грн.

Станом на 06.11.2015 року за рахунок виділених коштів військовим комісаріатом здійснено придбання товарів і послуг на загальну суму 3 182 515,77 грн, зокрема:

— паливно-мастильні матеріали для забезпечення виконання заходів мобілізації на території області на суму 119 692,50 грн;

— речове майно та засоби індивідуального захисту для особового складу підрозділів територіальної

оборони на суму 404 550,00 грн;

— засоби зв'язку для підрозділів територіальної оборони на суму 1 670 553, 67 грн;

— засоби зв'язку для військових комісаріатів області на суму 152 392,00 грн;

— запасні частини для ремонту автомобільної техніки військових комісаріатів області на суму 40 583,00 грн;

Залишок коштів у сумі 1 697 484,23 грн заплановано використати до кінця поточного року на завершення ремонту приміщення для розміщення особового складу підрозділів територіальної оборони, пунктів управління, новостворених військових комісаріатів та на придбання речового майна, засобів індивідуального захисту, технічних засобів для особового складу підрозділів територіальної оборони.

За незаконне використання чужого бюлетеня волинянка може отримати до трьох років обмеження волі

Під час проведення позачергових виборів до місцевих рад 2015 року на виборчій дільниці в Камінь-Каширському районі жінка проголосувала за свого чоловіка, який на день виборів знаходився за кордоном. За цим фактом правоохоронці відкрили кримінальне провадження, інформували сектор комунікації Головного управління Національної поліції України у Волинській області.

А також зазначено, що за незаконне використання чужого бюлетеня волинянка може отримати до трьох років обмеження волі

У той же час жодним словом не сказано, що в першу чергу покарати треба тих, хто цей бюлетень ви-

дав, адже сама вона його не взяла.

Наразі 32-річній жительці оголосили підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 158-1 (незаконне використання виборчого бюлетеня, бюлетеня для голосування на референдумі, голосування виборцем ніж один раз) Кримінального кодексу України. Санкція статті передбачає покарання у вигляді штрафу, виправних робіт або обмеження волі строком до трьох років. Триває досудове розслідування, повідомляє сектор комунікації Головного управління Національної поліції України у Волинській області.